

РЕШЕНИЕ

№ 15263

гр. София, 21.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 10 състав, в публично заседание на 16.04.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мариета Райкова

при участието на секретаря Евгения Стоичкова, като разгледа дело номер **167** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 от АПК във вр. с чл.172 ал.5 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по жалба на Б. П. К., чрез адв. А. от САК, срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ЗППАМ/ № 25-4332-005914/12.12.2025г. с правно основание чл.171 т.1 б.3), ГГ) от Закона за движение по пътищата, издадена от полицейски инспектор при ОПП, СДВР, с която по отношение на жалбоподателя е наложена ПАМ- временно отнемане на СУМПС до решаване въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца.

С жалбата се иска отмяна на издадената ЗППАМ като неправилна и незаконосъобразна. Жалбоподателят намира противоречие между фактическа и правна квалификация, липса на доказани фактически предпоставки за отнемане на свидетелството за правоуправление на МПС, както и несъразмерност на наложената мярка.

В съдебното заседание жалбоподателят, редовно призован, се представлява от адв. А., който поддържа изложените в жалбата доводи, както и посочва, че регистрацията на автомобила е била възстановена още преди издаването на ЗППАМ, поради което обществения интерес не е засегнат и заповедта е лишена от смисъл. Моли се за отмяната ѝ. Претендират се разноси по представен списък.

Ответникът се представлява от юрк М., която моли жалбата да се остави без уважение. Намира за безспорно установено, че при наличните факти, по пътищата за общественно ползване е управлявано МПС с прекратена регистрация, за което обстоятелство контролните органи, действащи при обвързана компетентност, са издали процесната заповед. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно призована, не изпраща представител и не взима становище.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

На 09.12.2025г. срещу Б. П. К. е съставен акт за установяване на административно нарушение (АУАН) ГА № 4760057 за това, че на същата дата, около 14.05 часа, в [населено място], по [улица] е управлява лек автомобил М. Е 220 Д с ДК [рег.номер на МПС], собственост на М. комерс 2 ЕООД, за който е установено, че не е регистриран по надлежния ред- автомобилът е със служебно прекратена регистрация на основание чл.143, ал.15 от ЗДвП. Актът е съставен както за нарушение на чл.140, ал.1 ЗДвП, така и за нарушения по чл.104а от ЗДвП и чл.105, ал.1 ЗДвП.

На 12.12.2025г. въз основа на съставения АУАН ГА № 4760057/09.12.2025г. и с идентични мотиви е издадена ЗППАМ № 25-4332-005914 от полицейски инспектор при СДВР, ОПП, с която на основание чл. 171, т.1, б. з)гг) ЗДвП на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка - временно отнемане на СУМПС на водач до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от шест месеца.

По делото е приета административната преписка.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, от активно легитимирано лице, срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима, като разгледана по същество е основателна.

Съгласно разпоредбата на чл. 168, ал. 1 от АПК съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а проверява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 2б, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.

Съгласно Заповед № 8121з-1632/02.12.2021г. на министърът на вътрешните работи на основание чл. 165 от ЗДвП са определени да осъществяват контрол по ЗДвП областните дирекции на МВР и Столична дирекция на вътрешните работи в рамките на обслужваната територия. От своя страна, директорът на СДВР със Заповед № 513з-12686/16.10.2025г., е определил длъжностните лица, оправомощени да издават заповеди за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, т.2, 2а, б.а и б.б, 4, 5, буква „а“ и т. 6 от ЗДвП. Следователно оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган.

Процесната заповед е в изискуемата писмена форма, като формално съдържа фактически и правни основания за нейното издаване.

Независимо от това, съдът намира, че заповедта е издадена в нарушение на материалния закон.

Разпоредбата на чл. 171, т.1, б. 3)ГГ на ЗДвП /ДВ, бр.64 от 2025г., в сила от 07.09.2025г./, предвижда налагане на принудителна административна мярка - временно отнемане на свидетелство на управление на моторно превозно средство на водач, който при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от шест месеца, за нарушенията по чл. 175, ал. 2 и ал. 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 и чл. 182, ал. 5 от ЗДвП.

В случая с процесната ЗППАМ по чл. 171, т.1, б.3)ГГ от ЗДвП на жалбоподателя К. е наложена

ПАМ- временно отнемане на СУМПС на водач до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца. Нарушението, за извършването на което е приложена процесната ПАМ спрямо водача, е за управление на автомобил, чиято регистрация е била служебно прекратена по реда на чл. 143, ал. 15 от ЗДвП.

Посочената норма на чл.143, ал.15 от ЗДвП (в сила от 07.09.2025 г.) предвижда, че регистрацията на МПС се прекратява служебно, с отбелязване в Националния регистър на пътните превозни средства, ако в двумесечен срок от придобиването собственикът не изпълни задължението си да регистрира превозното средство или в случаите, когато собственикът е починал и в шестмесечен срок от настъпване на това обстоятелство не е заявена промяна в данните за собственика.

Жалбоподателят К. не оспорва, че автомобилът не е пререгистриран от собственика в двумесечния срок от придобиването му, като изложените доводи са в насока невъзможността да узнае за служебно прекратената регистрация на същия.

Независимо от горното, съдът намира, че оспорената заповед е непропорционална и несъответна на целта на закона, с оглед настъпилата след нарушението и в деня на издаване на процесната ЗППАМ промяна по пререгистрацията на автомобила на името на „М. комерс 2 ЕООД. От представените от отвеника справки АИС-КАТ се доказва извършената пререгистрация в сектор "Пътна полиция" при СДВР на 12.12.2025г. след подадено заявление рег. № 244134262829/11.12.2025г.

Наложена принудителна административна мярка се явява несъразмерна по смисъла на чл. 6, ал. 1 и ал. 5 АПК, доколкото към момента на издаване на процесната заповед вече е била отпаднала фактическата необходимост от прилагането ѝ. От събраните по делото доказателства безспорно се установява, че преди постановяване на заповедта е подадено заявление за пререгистрация и в деня на издаването ѝ е извършена пререгистрация на моторното превозно средство, с което е преустановено противоправното състояние – управление на МПС със служебно прекратена регистрация.

При това положение целта на принудителната административна мярка по чл. 171, т. 1 ЗДвП – осигуряване безопасността на движението и преустановяване на административните нарушения – е вече постигната чрез настъпилата промяна в правния статус на автомобила. Налагането на ограничителната мярка след този момент не допринася за постигане на законово установените цели, а води единствено до неоправдано засягане на правата на адресата.

Принципът на съразмерност изисква административният орган да избере такава мярка, която е необходима и достатъчна за постигане на преследваната цел, без да засяга правата и законните интереси на гражданите в по-голяма степен от необходимото. В случая, при вече отстранено нарушение и липса на продължаваща или бъдеща опасност за обществения интерес, отнемането на свидетелството за управление се явява прекомерно и лишено от превантивна и преустановителна функция.

Следователно процесната заповед противоречи на целта на закона и на изискването за съразмерност, поради което е незаконосъобразна на основание чл. 146, т. 5 АПК и следва да бъде отменена.

С оглед изхода на делото в полза на жалбоподателя следва да бъдат присъдени, направените и надлежно установени разноски в размер на 550 евро.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК Административен съд – София-град, III отделение, 10 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Б. П. К. Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 25-4332-005914/12.12.2025г. с правно основание чл.171 т.1 б.3), ГГ) от Закона за движение по пътищата, издадена от полицейски инспектор при ОПП, СДВР.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на Б. П. К. направените по делото разноски в размер на 550 евро.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл. 172, ал. 5, изр. последно от ЗДвП.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на преписи от него по реда на чл. 137 от АПК.